

Joanna Olczak-Ronikier

Pierwszy w dziejach serial kabaretowy POD NIE ZNANYM JESZCZE TYTUŁEM

odcinek drugi

NOCNE TAŃCE WIECZYSTEGO

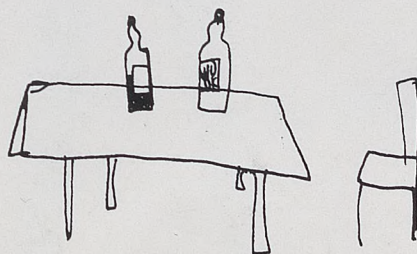
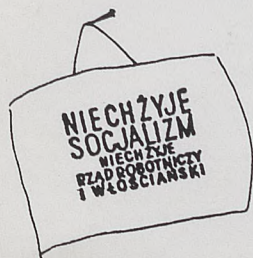
reżyseria KRZYSZTOF ORZECOWSKI

scenografia ELŻBIETA KRYWSZA

choreografia JACEK TOMASIK

opracowanie muzyczne JERZY KLUZOWICZ

asystent reżysera PIOTR PILITOWSKI

CŁOS LUDU

W styczniu roku 1949, na słynnym Zjeździe Literatów w Szczecinie, sformułowany został postulat realizmu socjalistycznego, jako jedyne, obowiązującego kierunku w sztuce. Oznaczało to koniec jakiegokolwiek swobody twórczej. Tylko utwory „słuszne ideologicznie” mogły być publikowane i wystawiane. Sowietyzacja obejmuje już wszystkie dziedziny życia, nie tylko artystycznego i intelektualnego, ale także politycznego, ekonomicznego i społecznego. Przeciwnicy reżimu siedzą w więzieniach, albo mordowani są bez wyroków, likwidacji uległy niezależne partie i zrzeszenia, wydawnictwa i gazety pełnią głównie funkcje propagandowe, niszczy się tzw. „inicjatywę prywatną”; handel, usługi i rzemiosło. W biurach i urzędach, uczelniach, redakcjach i knajpach roi się od nadgorliwych politruków i donosicieli. Za byle głupstwo można wylądować w kryminale. A to dopiero pierwszy rok koszmarnej epoki zwanej stalinizmem.

Ale ludzie próbują się jakoś umościć w tej nie chcianej rzeczywistości. Mimo wszystko, a raczej wbrew wszystkiemu bawiono się z ogromną intensywnością i ochotą. Alkohol, taniec, śmiech, bliskość ludzi pozwalały odreagować okropności wojny, tłumili strach, dawały poczucie bezpieczeństwa. Knajpa pełniła wówczas ważną rolę terapeutyczną, dlatego w tej samej knajpie, w której toczyła się akcja pierwszego odcinka naszego serialu kabaretowego, rozgrywa się odcinek drugi zatytułowany:

NOCNE TAŃCE WIECZYSTEGO

Występują w nim, w kolejności pojawienia się na scenie:

PAN JAREK — Jarosław Szewc

Właściciel knajpy, którą otworzył w poprzednim odcinku, czyli w roku 1946 i która jeszcze, jakimś cudem nie została zlikwidowana, ani upaństwowiona. Na początku był to skromny lokal nocny; gościom przygrywał do tańca zespół muzyczny, a Gwiazda śpiewała nastrojowe piosenki. W tym odcinku pan Jarek marzy o czymś więcej. Chciałby swoim gościom ofiarować program artystyczny z prawdziwego zdarzenia. Jest energicznym optymistą i wierzy, że jeśli nie będzie mieszał się do polityki i dbał o gości — jego lokal ocaleje.

BACHA — Małgorzata Krzysica

Barmanka, związana uczuciowo z panem Jarkiem. Weszła w jego życie między odcinkiem pierwszym a drugim, w trudnym dla naszego restauratora okresie. Pozbywszy się złudzeń, że kiedykolwiek pokocha go Gwiazda, związała się on z bywalczynią lokalu, panią Agatką, damą, zagubioną w nowej rzeczywistości i szukającą oparcia w silnym mężczyźnie. Jednak różnice pochodzeniowe okazały się zbyt wielkie i pani Agatka opuściła pana Jarka dla innego mężczyzny. Bacha — osoba trzeźwa, a równocześnie sentymentalna ocalała go od rozpacz i teraz stanowi z panem Jarkiem znakomicie dobraną parę.

POETA — Piotr Pilitowski

W poprzednim odcinku kochał bez wzajemności panią Agatkę i nie miał wielu złudzeń w stosunku do rzeczywistości. W tym odcinku nie wiadomo kogo kocha, ale złudzeń nie ma już żadnych. Nie ma też grosza przy duszy, a nie chce pisać utworów zaangażowanych

politycznie, szuka dorywczych zarobków literackich, między innymi w knajpie pana Jarka, znajomego z poprzedniego odcinka.

PAULINKA — Tamara Arciuch (PWST), Katarzyna Galica (PWST)

W poprzednim odcinku, razem ze swą przyjaciółką Lucynką tworzyła duet taneczno-wokalny występujący po knajpach. Były to wtedy występy początkujących amateerek, chcących „wytłynąć” i wejść w „świat”. Istotnie „wytłynęła”, rozstała się z Lucynką i występuje z zawodowcem — Dżekiem, osiągając razem z nim spore sukcesy.

DŻEK — Tomasz Schimscheiner

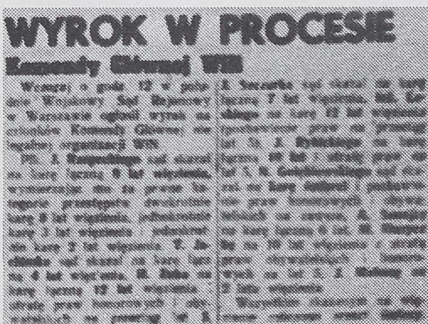
Ceniony specjalista w branży rozrywkowej. Tzw. „ulubieniec publiczności”, zdobywca serc pań, budzący zazdrość wśród panów lowelas. W każdym razie za takiego się uważa. W poprzednim odcinku nie występował jeszcze w naszej knajpie. Co robił, nie wiadomo. Może działał w jakiejś innej branży. W tym odcinku konkuruje z Poetą o panowanie nad sercami publiczności.

ARTYSTA — Rafał Dziwisz

Typowy przedstawiciel „cyganerii” wszechczasów. Charakteryzuje go pogarda dla filistra, wysublimowane życie wewnętrzne, głęboka, a usprawiedliwiona niechęć do rzeczywistości, ułomowanie poezji hermetycznej. W poprzednim odcinku nie występował. Kreował rolę Macbetha w teatrze.

GWIAZDA — Marta Bizoń

W poprzednim odcinku tajemnicza i milcząca, przychodziła nie wiadomo skąd, ośniewała śpiewem i odchodziła nie wiadomo gdzie. Między odcinkami zabłysnęła paroma rolami scenicznymi na deskach teatru im. Juliusza Słowackiego, prowadzonego wówczas przez Bronisława Dąbrowskiego. Marzy o wielkiej karierze scenicznej.

LUCYNKA — Katarzyna Tlafka

W poprzednim odcinku partnerowała Paulince w występach wokalo-muzycznych. W knajpie pana Jarka poznała partyjnego dziennikarza „Głosu Ludu”, który przybył tam nie w celach rozrywkowych, ale po to, by zdemaskować na łamach swego organu demoralizującą działalność nocnych lokali. Wtedy narodziło się między nimi uczucie, które wprowadziło Lucynkę na drogę działalności ideologicznej.

DZIENNIKARZ — Tomasz Wysocki

W poprzednim odcinku był zagubionym w knajpianym świecie przedstawicielem komunistycznego reżimu, komunistą-idealistą, z awansu społecznego, autentycznie przekonanym o wyższości ustroju socjalistycznego i klepiącym z prawdziwym ogniem slogany z propagandowych materiałów tamtych czasów. W tym odcinku, wraz z ustrojem, któremu służy, wyraźnie okrzepł.

Rozstała się z nami na chwilę pani Agatka. Silny mężczyzna dał jej wprawdzie oparcie w życiu, ale zabronił włóczyć się po knajpach. Pan Piecha miał w Krakowie kłopoty w związku z nielegalną sprzedażą wizerunków świętych i bohaterów narodowych. Krąży więc ze swymi obrazami gdzieś po prowincji. Andrzej Deskur wpadł w rzeczywistość roku 1946 tylko na chwilę, odtńczył szalone tango z panią Agatką i wrócił do własnego życia. Może kiedyś wpadnie do nas znowu.

Ci z Państwa, którzy oglądali odcinek pierwszy zdziwią się zapewne, że Paulinka, którą zapamiętaliście jako osobkę niewielką wzrostem i ciemnowłosą, w tym odcinku jest wysoką blondynką. W pogoni za nowoczesnością poszliśmy tropem znanych seriali telewizyjnych jak „Dynastia” i „Dr Queenn”, gdzie podobne zmiany zdarzają się często i przyjmowane są przez widzów ze zrozumieniem.

Ponadto występują:

Katarzyna Krzanowska

i studenci krakowskiej PWST jako aktywiści ZMP:

Tamara Arciuch,

Agnieszka Czyżewska,

Katarzyna Galica,

Magdalena Kriger,

Andrzej Kozłowski,

Krzysztof Wnuk

oraz zespół muzyczny w składzie:

Jerzy Kluzowicz (fortepian),

Wiesław Murzański (kontrabas),

Andrzej Popiel (perkusja),

Janusz Witko (klarnet, saksofon).

Z pokorą przyjmujemy ewentualne zarzuty, że akcja zbyt powierzchownie dotyka dramatycznych problemów ówczesnej rzeczywistości. Kabaretowa forma nie pozwala na poruszanie spraw zbyt bolesnych, prowadzi do uproszczeń i skrótów. Staraliśmy się o historyczną wierność realiom, ale jeżeli popełniliśmy jakieś błędy w słownictwie, ubiorach, wyborze piosenek — wybaczenie — to tylko program kabaretowy — nie praca doktorska.

PRAPREMIERA LUTY 1997 na Scenie "Pod Ratuszem"

TEATR LUDOWY Kraków - Nowa Huta

Dyrektor: Jerzy Fedorowicz

Z-ca Dyrektora ds. administracyjno-technicznych: Jerzy Meissner

Z-ca Dyrektora ds. koordynacji artystycznej: Elżbieta Mach

Kierownik literacki: Joanna Olczak-Ronikier

Kierownik muzyczny: Krzysztof Sz wajgier

ul. Kalwaryjska 2, Starowiślna 38, os. Zgody 7
31-153 Kraków, ul. Szlak 26 tel./fax. 326-477